



רע"פ 1899/16 - נפתלי צביגופט נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1899/16

לפני:
המבקש:
כבוד הנשיאה מ' נאור
נפתלי צביגופט

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית הדין הצבאי
לערעורים מיום 31.1.2016 בתיק ע 74/15

עו"ד עופר פיתוסי

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית הדין הצבאי לערעורים [להלן: בית הדין לערעורים], מיום 31.1.2016, שבו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בבית הדין הצבאי המחוזי [להלן: בית הדין המחוזי], ביום 16.9.2015 וביום 14.10.2015, בהתאמה.
2. כנגד המבקש, נגד בשירות קבע בדרגת רס"ב, הוגש כתב אישום המייחס לו שתי עבירות: נהיגה בשכרות, לפי סעיפים 62(3), 64ד(א), ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); וכן עבירה של התנהגות שאינה הולמת לפי סעיף 130 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955 [להלן: חוק השיפוט הצבאי].



3. כפי שנקבע בפסקי הדין של הערכאות השונות, ביום 31.1.2015, בשעה 00:53, נהג המבקש ברכב צבאי בעיר אשדוד, כשבמהלך נסיעתו נעצר על ידי מתנדבי משטרת ישראל לבדיקת שכרות. המבקש סירב לבצע בדיקת שכרות ואף הכשיל את הבדיקה מספר פעמים. משסירב המבקש לבצע את הבדיקה יצרו המתנדבים קשר עם שוטר משטרת ישראל, אשר ביקש מהם להביא את המבקש אליו. השוטר ביקש מהמבקש לבצע בדיקת שכרות, לאחר שהסביר והדגים לו כיצד לבצעה, אולם גם הפעם הכשיל המבקש את הבדיקות. לבסוף, ערך השוטר למבקש בדיקת מאפיינים בה הוא נכשל. הן השוטר הן המתנדבים העידו כי מהמבקש ומרכבו נדף ריח של אלכוהול. בהמשך הועבר המבקש להמשך טיפול במשטרה הצבאית. בגין מעשים אלה יוחסה למבקש עבירה של נהיגה בשכרות. בנוסף, ומשום שהמעשים המתוארים משקפים התנהגות שאינה הולמת את דרגתו ועמדתו של המבקש בצבא, יוחסה לו גם עבירה של התנהגות שאינה הולמת.

4. בית הדין המחוזי כפר המבקש בכל העבירות שיוחסו לו. לטענת המבקש, הוא ציית לכל הוראות והנחיות מתנדבי משטרת ישראל והשוטר, ולכן אם הבדיקות לא צלחו אזי מדובר בבעיה באופן עריכת הבדיקה על ידי השוטרים או בתקלה במכשירים עצמם.

בית הדין המחוזי קבע כי גדר המחלוקת במקרה דנן מתמקד בשאלה "האם הנאשם הכשיל את בדיקות הנשיפה, באופן שביצען בצורה שלא אפשרה את בדיקת ריכוז האלכוהול בגופו, ובכך למעשה סירב לביצוע הבדיקה, ולכן מוחזק כמי שנהג שיכור" (סעיף 13 להכרעת הדין של בית הדין המחוזי). בית הדין המחוזי קבע כי גרסת המבקש, כפי שהשתקפה בדו"חות השוטרים, בגרסה שמסר במשטרה הצבאית, ובעדותו בבית הדין, היא "בלתי סבירה, משתנה ומתפתחת, לא הגיונית". עוד קבע בית הדין כי חלק ניכר מטענות המבקש אינן מבוססות ואינן נסמכות על תשתית ראייתית, ואף ציין כי מכשיר הנישוף הרלוונטי עבר ביקורת תקופתית ובדיקות כיוול ביום האירוע ונמצא תקין. מנגד, בית הדין המחוזי התרשם לחיוב מעדויות התביעה, וקבע כי "גרסאות השוטרים נמצאו עקביות, סדורות ומשכנעות".

5. לפיכך, ביום 16.9.2015 הרשיע בית הדין המחוזי את המבקש בעבירה שעניינה נהיגה בשכרות ובעבירה שעניינה התנהגות בלתי הולמת. בגין העבירות שבהן הורשע הושתו על המבקש ביום 14.10.2015: 28 חודשי פסילת רישיון צבאי ואזרחי בפועל, בניכוי תקופת התליית רישיונו של המבקש מיום 31.1.2015; 6 חודשי פסילת רישיון נהיגה צבאי ואזרחי על תנאי, למשך 3 שנים החל מסיום הפסילה בפועל; 30 ימי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לגבי עבירות של נהיגה בשכרות או עבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים או סמים מסוכנים; וקנס כספי בסך ₪ 1,000 אשר ינוכה משכרו של המבקש. המבקש ערער לבית הדין לערעורים על הכרעת הדין וגזר הדין.

6. בית הדין לערעורים דחה את ערעור המבקש הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין. בית הדין קבע כי הוא לא שוכנע שבנסיבות המקרה קמה עילה להתערבותו בממצאי העובדה והמהימנות שקבע בית הדין המחוזי, המעוגנים היטב בחומר הראיות שהוצג בפניו. לדיו של בית הדין, הסתירות עליהן הצביע המבקש בערעורו ביחס לעדויות השוטרים היו פריפריאליות למעשה העבירה, ולא היה בכוחן לפגוע במהימנות עיקר גרסתם של השוטרים שהעידו מטעם התביעה. לפיכך, אליבא דבית הדין לערעורים, הרשעת המבקש הייתה מבוססת כדבעי והוא אכן נהג בהיותו שיכור. באשר לעונש שהושת על המבקש, בית הדין גרס כי הוא מאוזן ואף קרוב לרף הענישה המינימאלי הקבוע בחוק, ולפיכך אין הצדקה להקל בו.

מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי.



7. בבקשתו טען המבקש כי "אין תקדים להרשעה בעבירה של סירוב ליתן דגימת נשיפת אלכוהול במקום בו השוטר המוסמך מדגים לנהג ומתקבלת אצל השוטר המוסמך דגימת נשיפה בתוצאה מדידה לא תקינה" (עמוד 3 לבקשת רשות הערעור) [ההדגשה והטעות במקור - מ.ג.], ובנוסף העלה שורה של טענות כנגד ממצאי העובדה והמהימנות שקבע בית הדין המחוזי ושאוּמְצוּ על ידי בית הדין לערעורים. ביחס לגזר הדין, טען המבקש כי "העונש שהוטל עליו חורג ממדיניות הענישה הנהוגה בעבירות מסוג זה, ובנסיבות המיוחדות שלו" (פסקה 37 לבקשת רשות הערעור).

8. לאחר שעיינתי בבקשה ובפסקי הדין, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. סעיף 440ט(ב) לחוק השיפוט הצבאי, קובע כי בבקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית הדין הצבאי לערעורים "לא תינתן רשות לערער אלא בשאלה משפטית שיש בה חשיבות, קשיות או חידוש". בית משפט זה הבהיר זה מכבר כי השיקולים המנחים את הדיון בבקשות לפי סעיף 440ט לחוק השיפוט הצבאי, דומים לשיקולים המנחים את בית המשפט בבואו לדון בבקשות רשות ערעור לפי חוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, כפי שנקבעו ב-ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123, 128 (1982) (ראו: רע"פ 1331/14 אבו נ' התביעה הצבאית הראשית, פסקה 5 לפסק הדין של השופט א' גרוניס (7.3.2014)). רשות ערעור בגלגול שלישי תינתן, אם כן, רק באותם מקרים שמעוררים שאלה משפטיות או ציבורית רחבה, החורגת מן העניין שיש לצדדים הישירים בהכרעה במחלוקת. אכן, "הבחינה איננה אם נפלה טעות בפסק הדין, לטובת צד זה או אחר, אלא האם נפלה בו טעות המחייבת תיקון הדין בשיטה כולה" (רע"פ 1275/06 התובע הצבאי הראשי נ' קוזין, פסקה 7 לפסק דינו של השופט א' ברק (22.2.2006)).

9. בענייננו, הבקשה אינה מעלה שאלה עקרונית החורגת מגדרו של המקרה הקונקרטי. טענותיו של המבקש בבקשת רשות הערעור חוזרות על טענות שהעלה בפני בית הדין הצבאי לערעורים, ואשר נדונו כבר על ידי שתי הערכאות הקודמות. טענותיו מופנות כנגד קביעות עובדתיות של הערכאות הקודמות, הן אינן מעלות כל שאלה משפטית, ואין בהן משום חידוש או קושי מיוחד המצדיקים מתן רשות לערעור שני (ראו: רע"פ 8056/98 הילר נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 9 לפסק דינו של השופט א' ברק (8.2.1999)).

המבקש טען כי מכשיר הינשוף בו התבקש ליתן דגימת אוויר לא היה תקין, שכן גם השוטר שהדגים למבקש את עריכת הבדיקה קיבל תוצאת מדידה לא תקינה. בית הדין המחוזי כבר קבע קביעה עובדתית שאומצה על ידי בית הדין לערעורים ולפיה מכשיר הינשוף הרלוונטי עבר ביקורת תקופתית ובדיקת כיוול ונמצא תקין. משכך, אין זו אלא טענה ערעורית גרידא ודינה להידחות. בנוסף, מעיון בפרוטוקולי הדיונים בפני בית הדין המחוזי ובית הדין לערעורים עולה כי הצדדים נדרשו לסוגיה זו, והתביעה אף סיפקה הסבר לתוצאת המדידה הבלתי תקינה של השוטר - הסבר שהתקבל על דעת בתי הדין.

10. למעשה, ואף שהמבקש מנסה לשוות לטענותיו נופך כללי החורג מעניינו הפרטי, ניכר כי רובן ככולן מופנות בעיקר כנגד המשקל שנתן בית הדין המחוזי לראיות השונות; האמינות שייחס לעדים השונים; וקביעותיו העובדתיות של בית הדין המחוזי. טענות מעין אלה אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור בפני בית משפט זה, וממילא אין זה מדרכה של ערכאת ערעור להתערב בממצאים עובדתיים (ראו: רע"פ 6006/15 משה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 להחלטתי (24.9.2015); רע"פ 8040/15 בריזדה נ' מדינת ישראל, פסקה 12 להחלטתי (3.12.2015)).

11. לא מצאתי מקום להתערב בהחלטות בתי הדין הצבאיים גם בנוגע לגזר הדין. הלכה היא כי טענות בנוגע לחומרת העונש כשלעצמן אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור בפני בית משפט זה, אלא בנסיבות בהן הייתה סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו:



רע"פ 4902/14 צבאן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 לפסק דינו של השופט א' שוהם (16.7.2014); רע"פ 639/15 גבארה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 לפסק דינו של השופט א' שוהם (5.2.2015). זהו אינו המקרה שלפניי.

בית הדין לערעורים קבע מפורשות בפסק דינו כי "העונש שהוטל על המערער קרוב לעונש המינימום שנקבע בחוק (בסעיף 39א לפקודת התעבורה) וממילא הוא אינו מגלם סטייה כלשהיא מרמת הענישה המקובלת לגבי עבירה זו" (עמוד 5 לפסק דינו של בית הדין לערעורים). בנוסף, מעיון בפסקי הדין עולה כי נסיבותיו האישיות של המבקש נשקלו בכובד ראש בקביעת גזר הדין, הן בבית הדין המחוזי והן בבית הדין לערעורים. איני רואה אפוא מקום לשוב ולדון בגזר הדין ב"גלגול שלישי".

12. סוף דבר: בקשת רשות הערעור נדחית, בלא שנדרשה תגובת המשיבה.

ניתנה היום, ה' באדר ב' התשע"ו (15.3.2016).

ה נ ש י א ה